

עפ"ת 47494/11/21 - חמד עתאמנה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 47494-11-21 עתאמנה נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 90519180245

כבוד השופט עמית יורם צלקובניק	בפני
חמד עתאמנה	מערער
	נגד
מדינת ישראל	משיבה
	ב"כ המערער - עו"ד פאייז יונס
	ב"כ המשיבה - עו"ד דניאל איקן

פסק דין

ערעור כנגד החלטת בית המשפט לתעבורה בפתח תקוה (כב' השופטת כהן) בהמש 3997-08-21 מיום 18.10.21 לפיה נדחתה בקשת המערער מיום 11.8.21 להארכת מועד להישפט בגין עבירה של נהיגה במהירות העולה על המותר (126 קמ"ש) ביום 28.8.20, לגביה נשלחה הודעת תשלום קנס (דוח מס' 90519180245), בדואר רשום ביום 30.8.20 למענו של המערער ת.ד. 645 בכפר קרע, כעולה מהרישום על הודעת הקנס.

המערער טען בבקשתו כי הוא מנהל חברה, ובבעלותו מספר כלי רכב הנמסרים לעובדיו לצורכי עבודה. העבירה הנטענת בוצעה בעת שהרכב היה ברשותו של אחד העובדים (הוצג אישור כללי על החזקת הרכב מיום 1.2.20, עליו חתום מר מחמוד קבהה); לדברי המערער לא קיבל את הודעת תשלום הקנס, וכי בעקבות פסילת רישונו כאמצעי תיקון זומן לשימוע בחודש יולי 21. מתגובת משטרת ישראל מיום 1.8.21 בעקבות פניית המערער, עלה כי הודעת תשלום הקנס נשלחה לכתובתו ביום 13.9.20 וכי "לא נמצא תיעוד לאישור מסירה", וניתן לברר בדואר, ולהציג במשטרה את ממצאי הברור.

יצוין כי המערער הציג בדיון בפני תכתובת מבירור שערך בדואר, ובמכתבים של שירות הלקוחות של דואר ישראל מיום 24.8.21 ומיום 5.9.21 צוין כי "אין תיעוד לאישור מסירה במערכת", וכי בתיבת הדואר אותה מחזיק המערער (645) משתמשים גם אנשים נוספים מהמשפחה, בשל "מצוקת תאי חלוקה".

עוד הוצג על ידי המערער אישור מיום 4.5.21 על תשלום מרוכז של קנסות בדואר, המתייחס ל-9 דוחות משטרה שונים, ביניהם הדוח הנוגע לקנס לעיל, ולדברי המערער שילם את הקנסות כדי להימנע מהטלת עיקול על חשבונו. בנוסף טען המערער כי מהירות הרכב נמדדה על ידי מצלמה א-3, וכי בתצלום נראה מימין לרכבו, ומעט קדימה, רכב נוסף, באופן שקיימת אפשרות כי הדוח מתייחס למהירות הנסיעה של הרכב האחר, ולא לרכבו.

בית משפט קמא דחה את הבקשה, וקבע כי עם ביצוע תשלום הקנס, גם בנסיבות המתוארות, עולה הודאה בביצוע העבירה, וכי הבקשה הוגשה באיחור ניכר, רק ביום 11.8.21, כאשר היה על המערער "לפעול באופן מיידי".

בהודעת הערעור חזר ב"כ המערער על עיקר הטענות שעלו בבקשה לבית משפט קמא. בנוסף נטען, כי נוכח לשון סעיף 229(א) לחוק סדר הדין הפלילי, תשמ"ב-1982 (להלן- **חסד"פ**), יש לתשלום הקנס משמעות רק ל"מי שנמסרה לו הודעת תשלום קנס", ואילו המערער כלל לא קיבל את הודעת תשלום הקנס; עוד נטען כי ההסבר שנמסר לגבי נסיבות התשלום מהווה טעם המצדיק הארכת מועד להישפט, ואין להלום שתשלום חוב כדי להימנע מעיקול יהווה הודאה בביצוע עבירה, שהמערער טוען כי לא ביצעה. עוד נטען כי הבקשה לבית משפט קמא הוגשה לאחר שהמערער הוזמן לשימוע ברשות הרישוי ביום 6.7.21.

על פי תקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי, תשמ"ד-1984, מתקיימת חזקת מסירה לגבי הודעת תשלום קנס "גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום", ומשכך משלוח הודעת הקנס בדואר רשום לכתובתו של המערער, ובחלוף 15 ימים מיום המשלוח, די בהם לצורך קביעה כי ההודעה הומצאה לידיו כדין, זולת אם הוכיח כי לא קיבלה מסיבות שאינן תלויות בו.

אכן, בענייננו עולה אי ודאות לגבי עצם העברת דבר הדואר לתעודתו, נוכח היעדר אישור מסירה, ולנוכח הבעייתיות שבריבוי נמענים החולקים תא חלוקה אחד. עם זאת, המערער אינו חולק על כך שהקנס שולם על ידו ביום 4.5.21, וגם אם טען כי התשלום היה לצורך הימנעות מעיקול, הרי שעולה כי ידע על ייחוס העבירה לפחות במועד התשלום, ולא עשה דבר לבירורה או להסבת הדוח, אלא פנה רק כשלושה חדשים לאחר מכן למשטרת ישראל, ואף מאוחר יותר לבית המשפט, וזאת רק משהוברר לו כי הוא עומד בסיכון של שלילת רישיון נוכח הודעת רשות הרישוי. בולטת לעין גם העובדה כי המערער צבר באותה תקופה קנסות רבים, ששולמו כאמור בחודש מאי 21, ומשכך עולה תמונה של אי עמידה "כרונית" בטיפול בדוחות בנסיבות המחזקות את קביעת בית משפט קמא כי חל שיהוי בלתי סביר בפניותיו של המערער, ולא עולה טעם ממשי ליתן בנסיבות אלה הארכת מועד לצורך הסבת הדוח.

באשר לטענות המערער ביחס לגופה של עבירה, לא הוצג כל תצהיר לגבי מי שנהג ברכב במועד העבירה, כנטען על ידי המערער, וכך אף לגבי נסיבות ביצוע העבירה, והטענה כי מהירותו של רכב אחר נמדדה, אינה אלא בבחינת השערה שלא הונחה כל ראיה של ממש לביסוסה.

בנסיבות אלה נדחה הערעור.

מזכירות בית המשפט תעביר פסק הדין לידי הצדדים.

ניתן היום, י"ב שבט תשפ"ב, 14 ינואר 2022, בהעדר הצדדים.

